

[Oluf Pedersen.]

på, om den højtærede finansminister — for jeg er på forhånd sikker på, at han principielt er enig med mig på dette område — også ville give rigsdagens medlemmer besked, så at de ikke kører rundt her med en indstilling, som slet ikke er rigtig. De tror, at de bare kan få penge og penge; de tror, de er sådan en slags guldmagere; men det duer slet ikke. Som sagt — såvidt jeg har forstået af de drøftelser, der her har fundet sted i Marshalludvalget, er den højtærede finansminister enig med mig.

Så er der kornloven. Det ærede medlem hr. Elgaard siger, at han ikke kan forstå retsforbundets stilling. Sidste år gennemførte man en kornlov, men siden sidste år er kornpriserne faldet, og derfor fandt jeg det ganske urimeligt, at man skulle gennemføre en kornordning, der gav højere priser end den, man holdt sig til i fjor, så meget mere som man venter yderligere prisfald. Her må man ikke lukke øjnene for, at staten den dag, da landbrugsministeren træffer bestemmelse om, at kornordningen skal træde i kraft, har forpligtet sig til at købe det afleveringspligtige korn til den pris, der er fastsat i kornloven, og man må gøre sig klart, at der er udgifter forbundet dermed, således at staten, når den overtager kornet til 50 kr., hvis den ikke skal have underskud på den forretning, antagelig skal have 60—70 kr. igen. Jeg henstiller til den højtærede landbrugsminister, at hvis der ikke er en difference på en halv snes kroner, skal han lade være med at lave en kornordning — jeg tror, det vil være til skade for alle parter at gøre det. (*Bertel Dahlgaard*: Kornloven er jo gennemført!) Nej, den er ikke, for der træffes først til juli afgørelse af, om den skal træde i kraft — det kan det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard læse i loven.

De redegørelser, vi har fået fra regeringen, viser, at mange af de omkostninger, der er forbundet med kornloven, ville man ikke have, hvis man ikke havde nogen kornordning. Det viste sig ved den opgørelse, vi har fået, at der var regnet mange millioner forkert, måske et halvt hundrede millioner i løbet af et år. Nu har man her i rigsdagen fra venstres, fra konservativ og radikal side givet udtryk for — også for lidt siden det radikale partis ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard —, at det er urimeligt at holde en sådan pris på brødkornet, at det er økonomisk rentabelt at købe brødet og fodre det op, og når man indrømmer det fra venstre, konservative og radikale, så er det helt ubegribeligt, at vi for få dage siden vedtog en lov, der gjorde dette muligt.

Det ærede medlem hr. Kr. Kristensen, som var ordfører for venstre, sagde det bevingede ord: Vi kan ikke blive ved at lukke øjnene og lade stå til. Derefter klappede han det hele i og lod stå til og var med til at vedtage en ordning, hvorefter det fortsat er en god forretning at opfodre brødkorn. Staten har — oven i købet ved den store salgsmand, den højtærede landbrugsminister — indkøbt rug i Amerika til 90 kr. — er det ikke rigtigt? —, og denne rug, det drejer sig om 160 000 tdr., fører man her til landet, man bager brød af den, sælger brødet, og så fodrer man det op! Det er fantastisk; og det har man en praktisk landmand, den højtærede landbrugsminister, til at lave. Altså, det går ikke! Efter de udtalelser, der er fremsat i dag, hvorved man har fralagt sig ansvaret for de lave priser på brødet, bør man også drage de politiske konsekvenser deraf og sørge for at få denne ordning afskaffet. Vi kan vist nå det i morgen; det var der mening i.

Må jeg sige et par ord om prisbindingerne. Retsforbundet er, som det er naturligt, gået ind for afskaffelse af prisbindingerne, på samme måde som vi var imod kornordningen, og på samme måde som vi gav regeringen tilslutning til at mindske udskrivningen af korn med 5 pct. Ikke alene gik vi ind for den lave pris, men vi ville også indskrænke udskrivningen. Regeringen kunne også godt være kommet længere med os, helt ned til slet ingenting, så der var ikke så meget at klage over. Prisbindingerne mente vi imidlertid, vi måtte af med. Vi stillede det forslag, at man skulle afskaffe alle tilskudsordninger. Det drejer sig om store beløb: til rugbrød 104 mill. kr., til mælk 50 mill. kr., til fodtøj 30 mill. kr. Vi regnede desuden med, at når man afskaffede prisbindingerne, skete der en stigning i de lønninger, som landbrugets folk fik, og den mente jeg de burde have. Der ville også ske en stigning i ejendomspriserne, og jeg mente, det var urimeligt, at den gik ind i handel og omsætning til forøget byrde for ungdommen, der rykker ind. Vi nærer jo allesammen en vis omsorg for landboudommen, og derfor var det naturligt, om man inddrog den værdistigning. Det var baggrunden for vort forslag om 1 pct. grundskyld; det var vor mening, at både det beløb, vi havde sparet ved tilskud, og det beløb, vi fik ind ved grundskyld, skulle bruges til nedsættelse af told og skatter. Det ville give en skatnedsættelse på over ¼ milliard kr. Det er noget helt uhørt i dansk politik. ¼ milliard kr. ville man kunne nedsætte skatterne med. Hvis beløbet blev fordelt ligeligt, ville det svare til 60 kr. pr. ind-